

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

4. Secunda conclusio ponitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

sua ratione imaginis rationem claræ representationis alterius, & includendo esse illius confusam imaginem, & non potius distinctam, & claram. Unde sicut implicat representationem claram alicuius obiecti includere eiusdem representationem confusam, ita pariter implicat è cōverso representationem claram entis ut sic, ac confusam substantiæ, & accidentis includere horum representationes claras, quales sunt notitiæ substantiæ, & accidentium secundum proprias rationes in effectuum: ergo.

43. Confirmatur, quia ideo per te conceptus formalis hominis est ratione præcisus à conceptibus formalibus Socratis, & Platonis; quia in representatione hominis non includitur representatio Platonis, & Socratis; atqui in representatione entis ut sic non includitur etiam representatio Dei, & creaturæ: ergo. Minorem probō, quia representatio conceptus formalis entis ut sic, est representatio rationis universalis, vere, & intrinsece enuntiabilis de creatura, & Deo ut inferioribus quoad prædicationem, & representatio conceptus formalis Dei, aut creaturæ est representatio rei particularis, & minime enuntiabilis de creatura, & Deo vere ut inferioribus quoad prædicationem: ergo in representatione formalis conceptus entis ut sic non includitur representatio conceptus formalis Dei, aut creaturæ, cum nequeat representatio rei communis, & universalis constare ex representatione rei non universalis, & communis.

44. Ais, obiectum representatum per conceptum formalem entis ut sic includi in obiecto adæquate representato per conceptum formalem Dei, aut creaturæ, & sic in representatione conceptus formalis entis ut sic includi representationem conceptus formalis Dei, aut creaturæ; nam obiectum unius est aliquid proprium alterius obiecti.

45. Contra, quia etiam representatum obiectum per conceptum formalem animalis ut sic includitur in obiecto representato per conceptum formalem equi, aut leonis, & tamen in representatione clara animalis ut sic non includitur representatio clara equi, aut leonis: ergo similiter nec in representatione clara entis ut sic includitur representatio clara Dei, aut creaturæ: ergo sicut formalis conceptus animalis ut sic est simpliciter ratione præcisus à conceptu formali equi, sive leonis; ita & conceptus entis ut sic à conceptu formali Dei, & creaturæ: unde, sicut animal ut sic distincte cognitum non est magis proprium equi, quam leonis, quia utrique commune; ita ens ut sic clare cognitum non est magis proprium Dei, quam creaturæ, quia utrique commune saltem analogice.

46. Dices, non includi animal in ratione ultima leonis, aut equi; nec leonem, aut equum in animalis; secus vero ens includitur in ratione ultima, exempli gratia substantiæ, & hæc in ente; unde nequit ens præscindi simpliciter ratione à substantia, bene animal à leone.

47. Contra, quia vel sermo est de inclusione actuali, vel potestativa: si de prima, falsum est, substantiam includi in ente, ut constat ex sæpe dictis; nam sic de ratione entis ut sic esset substantia, & consequenter accidens. Si de altera, verum est, substantiam contineri sub ente, non in ente secundum propriam, & ultimam rationem, quod non impedit præcisionem simpliciter; vel in concepti-

bus obiectivis, vel in formalibus, & consequenter nec in ente respectu suorum inferiorum. Quod vero ens includatur, quia est transcendens, in ultima ratione substantiæ; animal autem, quia non est transcendens, non imbibatur in ultima ratione leonis, solum convincit non dari mutuum, & adæquatam simpliciter præcisionem inter ens, & differentias contrahentes ens; sicut datur inter animal, & rationales; quare non licet inferre non dari præcisionem simpliciter secundum rationem saltem inadæquatam ex parte conceptus formalis entis ut sic à conceptibus substantiæ ut sic, & accidenti ut sic; Imo addo, ex inclusione obiecti unius actus in obiecto alterius, male colligi in ratione unius actus includi rationem formalem alterius, & sic non esse ratione præcisos, ut in scientia de animali, & opinione de homine pater: quoniam neutrum est de ratione alterius, cum tamen animal includatur in homine, quod etiam cernitur in eodem obiecto terminante modo claram, & evidentem notitiam; modo inevidentem, & obscuram ratione diversorum mediorum, & tamen una notitia non est, neque esse potest de ratione alterius; quare licet ens includatur in substantia, quia tamen conceptus formalis entis ut sic fertur in ens commune, & illimitatum; conceptus vero substantiæ formalis in ens particularis, & limitatum; qui conceptus neque est, nec esse potest de ratione alterius, & sic ille præscinditur simpliciter ab homine secundum rem, & rationem.

Ex dictis infero, non se habere conceptum formalem entis ut sic quoad unitatem ut se habet nomen æquivocum, quia vel nomen æquivocum sumitur in esse vocis, & materialiter; aut in ratione significandi, & formaliter: si primo modo, unum quidem simpliciter est, cum sit una simpliciter, & realiter vox. Si altero modo? non unum, sed plura simpliciter significat, cum plures habeat significationes ad placitum; at conceptus formalis entis ut sic tam inesse qualitatibus, & materialiter, quam formaliter, & in representando, cum unum ratione simpliciter obiectum representet; est unus simpliciter, & non plures. Imo licet daremus plura representare, & sic esse plures in ratione imaginis, tamen ea plura non representaret à casu, & tanquam omnino diversa, ac disparata ut nomen æquivocum, sed potius ut convenientia, atque similia sub ratione formalis convenientiæ.

Si tamen dicas, etiam dari æquivocum à consilio: Bene, sed rogo, an tale æquivocum à consilio cum analogo recurat, & sit medium inter æquivocum, & univocum, vel recurat cum æquivoco quatenus extreme opposito univoco? si primum: ergo iam conceptus formalis entis erit analogus, & non se habebit sicut nomen æquivocum; quod etiam adhuc à me supra negatum est. Si alterum: ergo iam inter univocum, & æquivocum non datur medium; quod est contra sententiam adversariorum, dividentem nomen in univocum, analogum, & æquivocum.

SVBSECTIO IV.

Secunda Conclusio ponitur.

Sententia P. Fonseca mihi maxime displicet. 50
Primio ergo displicet divisio conceptus formalis

malis in omnino distinctum, & omnino confusum, & partim distinctum, & partim confusum; quia vitiosa, cum detur per membra minime contenta sub diviso. Nam hic est sermo de conceptu formali entis ut sic, an sit vnus simpliciter, vel plures? conceptus autem ille distinctus omnino, non est entis ut sic, cum sit Dei, substantia, & aliarum entitatum simplicium tam existentium quam possibilium, & consequenter entium in particulari, & sic plures simpliciter in representando: ergo non ad rem; quia hic non quaerimus de conceptibus entium particularium, sed potius de conceptu representante convenientiam omnium entium in ratione non repugnandi ad existendum, ac proinde repraesentante ens ut sic.

¶ Conceptus etiam omnino confusus non continetur sub diviso, quia impossibilis, ut infra ostenditur. Nec magis comprehenditur ultimus, cum non sit entis ut sic, sed potius proprius conceptus formalis substantiae ut substantia esset; vel simul entis, & substantiae, à quo longe diversus est conceptus entis ut sic, ut patet ex dictis.

¶ Deinde rogo, an substantia ut sic possit concipi distincte in ratione substantiae, quin omnes substantiae attingantur in particulari, vel non? si primum dederis, cur etiam ens non poterit cognosci formaliter in ratione entis distincte, quin in particulari, & expresse omnia entia tam existentia quam possibilis cognoscantur? An quia transcendens? Non, quia etiam substantia ut sic transcendit creatam, & incretam, completam, & incompletam. An quia analogum? Non, tum quia in mea sententia, neque ens est analogum, neque substantia. Tum etiam, quia in tua sententia non solum ens, sed etiam substantia ut sic est quid analogum: An quia ens importat immediate ea omnia? Non, tum quia, ut visum est supra, id omnino falsum est; Tum quia si sit verum, substantia etiam importaret omnes substantias in particulari immediate. Si alterum dicas: ergo nulla res communis, & abstracta potest attingi conceptu formali omnino distincto, sed necessario omnia eius inferiora cognoscendo in particulari, & expresse; & sic tantum Deus conceptum formalem omnino distinctum habebit; quod videtur absurdum.

¶ At, id contingere solum in analogis, non vero in univocis, quia nomen univocum importat vnā rationem simpliciter communem inferioribus, ut patet in animali respectu hominis, & bruti; animal enim non significat immediate hominem, & brutum, sed naturam viventem, & sensitivam utique communem, & aequaliter convenientem; & sic potest cognosci distincte non cognitum in particulari homine, & bruto, secus vero contingit nomine analogo, quale dicitur esse ens, aut substantia ut sic, importat namque omnia analogata immediate, & sic nequit attingi conceptu formali distincto, nisi in particulari omnia etiam analogata cognoscantur.

¶ Contra primo, quia, ut saepe demonstravi, hoc nomen ens non est analogum; sed univocum, ergo ex hac parte corrumpit tua argumentatio.

¶ Contra secundo, quia vel sermo est de analogis importantibus aliquam rationem intrinsecam vni analogato, extrinsecam ceteris? & de his verum est importare immediate sua omnia analogata, licet vnum primario, cetera secundario. Ut sanum, quod nequit cognosci distincte secundum omnem suam significationem, nisi omnia sa-

na in particulari, & expresse cognoscantur; quod fiet per plures conceptus, & non vnum saltem in representando; & de his analogis non est sermo in praesenti, sed de illis, quae important aliquam rationem inventam intrinsece, & essentialiter in suis analogatis, quale est ens (non in mea, sed in tua sententia, quam per impossibile suppono esse veram, ut adhuc ea supposita, te fortiter oppugnem,) quod intrinsece convenit, & essentialiter Deo; & creaturis, substantiae, & accidentibus, & talia analogata non asserunt immediate omnia sua analogata, sed tantum rationem illam omnibus communem, in qua dicunt similitudinem, & convenientiam simpliciter, & intrinsece; quare in hoc analogata haec non differunt ab univocis, nam cum animal concipis, vel concipis in confuso hominem, & brutum, ut voluit nominales, vel aliquid ratione praecisum ab utraque, ut docent communiter ceteri? si primum, etiam dum concipis ens ut sic, concipies Deum, & creaturam confuse, & clare dum concipis Deum, & creaturam, ut his vocibus exprimentur; sicut animal clare cognoscis, distincte cognitis homine, & bruto, ut his vocibus importatur.

Si alterum? Ergo sicut dum concipis animal ut sic, non concipis immediate hominem, & brutum; quia homo, & brutum sunt talia animalia, & non animal ut sic; ita dum concipis ens ut sit, non concipis immediate Deum, & creaturam, cum Deus, & creatura sint talia entia, & non ens ut sic commune Deo, & creaturæ. Vnde sicut conceptus animalis simpliciter est praecisus ab homine, & bruto; ita ens à Deo, & creatura; & sicut animal distincte cognoscitur, non cognitum homine, & bruto in particulari; ita ens non cognitum Deo, & creatura in particulari.

Deinde, interrogo, cur omnino distinctus conceptus debet solum repraesentare omnes entitates simplices, seu non compositas ex natura communi, & differentia contrahente, & non cetera, si ens ut sic tam haec, quam illas continet. Vnde sicut nihil datur in Deo, substantia, aut relatione, quod entis rationem excludat, ita nec in corpore, animali, aut paternitate; imo est impossibile naturas simplices repraesentare commissa hypothesi; quod ens immediate plura significet; quia analogum, quod saepe falsum esse docuimus, nam si immediate importat Deum, & creaturam, accedens, & substantiam, rogo quam substantiam, an genus summum praedicamenti constitutivum? an superiorem aliam? Non primam, quia inter eam, & ens mediat altera, quae praescindit à completa, & incompleta, & sic iam esset mediatum significatum. Aut si velis esse immediatum, necessario dicendum est ens non importare omnem entitatem simplicem, cum incompleta substantia sit entitas simplex, & non importetur. Non praecisam à completa, & incompleta; quia etiam est analogum quid, & sic importabit immediate tum incompletam, tum completam; imo actualement incompletam, & possibilem, & actualement completam, & possibilem, quod manifeste experientiae plane repugnat.

Nec magis verum est illud de conceptu omnino confuso; nam idolum, seu verbum, quod intellectus humanus format, audita voce ens, aut est vnum numero in essendo, & in representando; aut vnum in essendo, & plura in representando; aut plura in essendo, & in representando; aut plura in essendo, & vnum in representando; Si primum;

primum, est una numero qualitas representans unum numero obiectum, & hoc clare, non vero entitates omnes simpliciter tam existentes quam possibiles confuse, & indeterminate.

59 Si alterum representabit ergo plura simul obiecta longe diversa, imo infinita existentia, & possibilia, & possibilia secundum particulares rationes, quod fieri nequit absque distincta cognitione; nam si ea omnia cognoscas ut convenientia in aliqua illis ratione communi, talis convenientia, & ratio communis erit obiectum determinatum illius conceptus, qui erit unus, & non plures; sicut unicuique datur obiectum immediatum, ratio scilicet, in qua conveniunt.

60 Item, quia ex hac tua sententia sequeretur ens neque esse univocum neque analogum, sed æquivocum omnino; sed hoc est absurdum inter omnes: ergo ens, seu conceptus formalis eius non terminatur ad particularia entia secundum quod diversa sunt, & quatenus differentia, seu secundum differentias expressas. Minor, & consequentia sunt evidentes. Maior sic demonstratur, quia illud est nomen æquivocum, quod significat res quatenus primo differunt, & non secundum quod conveniunt in aliqua ratione superiore, sed hoc nomen aut conceptus ens, terminatur ad accedens significandum quatenus accedens est ad substantiam ut substantiam, ad Deum ut Deum, ad creaturam ut talis est, sed hæc omnia ut sic concepta expresse significantur ut differunt: ergo conceptus entis terminatur ad obiecta quatenus primo differunt, & diversificantur.

Dices, Deum, & creaturam convenire in ratione entis, ac proinde conceptum entis non esse æquivocum.

61 Sed contra, quia licet illa obiecta alias conveniant, nihilominus propterea significantur hoc nomine ens, non significantur quatenus conveniunt, sed potius quatenus differunt, quia significantur secundum expressas differentias, & ut genere, & specie diversificantur: ergo nomen illud, vel conceptus erit æquivocum, quia materialiter, se habet respectu conceptus formalis convenientia ipsorum, cum in ipso conceptu non representetur illa, sed solum, ut dixi, diversitas obiectorum. Exemplo manifestatur. Ideo canis est nomen æquivocum, quia significat plura obiecta, quatenus differunt, & secundum differentias, expressas, licet alias illa obiecta, pisces, stella, & animal latrabile conveniant in ratione entis, & in ratione substantiæ; quæ convenientia non tollit æquivocationem nominis canis, quia se habet materialiter respectu nominis, & tanquam si non esset, quia non exprimitur per ipsum nomen canis, quia in tali nomine non representatur nisi differentia illorum. Vnde etiam si aliquomodo representetur convenientia, representatur tamen admixta differentiis expressis, quia per illum conceptum representantur tria obiecta specie, & essentialiter differentia; sed per conceptum entis per vos representantur non solum tria, sed innumera obiecta secundum differentias expressas, & quatenus essentialiter differunt, & diversificantur, scilicet Deus, creatura, accedens, substantia, quæ obiecta secundum quod talia sunt, maxime differunt: ergo licet alias illa conveniant, cum talis convenientia pura non representetur per conceptum illum formalem, sed potius representetur diversitas inter illa, vel si representetur aliquomodo, representatur nihilominus admix-

ta differentiis expressis illorum: ergo illa materialis convenientia, quæ est quasi per accedens respectu talis conceptus nullo modo impedit æquivocationem entis, sicut materialis convenientia trium obiectorum conceptus canis non tollit æquivocationem illius: ergo supposita vestra sententia, nomen ens, neque est univocum neque analogum, sed potius maxime æquivocum. Ne ergo hoc sequatur, dicendum est, conceptum entis non terminari ad inferiora entis secundum quod talia; sed potius ad convenientiam illorum puram sine admixtione cum differentiis.

Si tertium, cuilibet formali conceptui correspondebit suum obiectum proprium; quod attinget distincte, non vero obscure, & confuse, cum aut esset Dei, aut substantiæ, aut quantitatis determinate.

Ultimum tamen dici nequit, cum secum afferat implicationem claram, nam impossibile est, talem entis conceptum formalem omnino confusum; nam ut de se patet, nullus datur conceptus formalis elicitus à scientia metaphysica, (quæ quatenus scientia, evidens, & clara est) ita confusus in una consideratione, qui in altera non sit distinctus; nam vel terminatur ad rationem aliquam particularem, vel communem? Si ad particularem ut Bucephalum, v.g. talis conceptus erit distinctus absolute propterea terminatur ad proprium obiectum, licet si comparatur ad aliud, ad quod non primario tendit, quod de eodem Bucephalo possum cognoscere media intuitiva cognitione, aut clarissima definitione dicatur confusus. Si ad communem, v.g. animal terminetur conceptus ille, erit distinctus simul, quatenus naturam animalis representat determinate, licet sit confusus respectu hominis, & bruti inferiorum eius. Vnde pari modo loquendo, licet conceptus formalis entis sit confusus respectu particularium entium ut talia entia sunt, & quatenus continentur in potentia in ente, nihilominus erit distinctus respectu eius rationis superioris, & communis omnibus entibus particularibus. Nequit igitur dari conceptus aliquis formalis à scientia metaphysica emanans omnino confusus, cum debeat esse imago naturalis, & determinata alicuius imaginati determinate, ut videtur notum.

Tertius autem conceptus partim distinctus, & partim confusus, minus aridet, quia conceptus formalis expresse, & distincte representans substantiam genus summum ut confuse representaret alias naturas quatenus omnes eum substantia proportionem quadam conveniunt, deberet etiam simul expresse hanc proportionem representare; sed illam non representat: ergo nec confuse quantitatem, & ceteras naturas. Maior videtur nota, quia nequeunt multa ut proportionata importari alicui uni, quin talis importetur eorum proportio, ratione cuius talia multa importantur. Minor patet. Tum quia nulla dari talis proportio videtur, nam illa esset in ratione substantiæ, & hoc non, quia nullum accedens dicit proportionem ad substantiam in ratione substantiæ, cum non participet rationem substantiæ, quod necessarium est. Si autem dicas esse in ratione entis? Bene, sed illa importabitur per ens, si forte importatur; non per substantiam; tum quia longe aliud est conceptus formalis substantiæ expresse, & distincte cognitæ, & conceptus proportionis inter accidentia, & substantiam; imo si talis proportio, per eum conceptum importaretur, necessario ea importaretur in

in recto, substantia vero, & accidentia in obliquo, vel hac in recto, illa autem in obliquo, vtrumque tamen cum tua doctrina pugnat; primum, quia iam esset conceptus formalis determinatus, & expressus solius proportionis indeterminatus, & confusus substantiae, & accidentium. Secundum, quia iam tam expresse, & determinate conceptus ille repraesentaret accidentia, quam substantiam, cum non esset maior ratio ad vnum, quam ad alterum.

65 Ais, quantitatem, & ceteras naturas accidentales, dicere ordinem ad substantiam tanquam primum analogatum entis; & hinc oriri posse distincte, & expresse concipi, quia accidentia saltem confuse vna concipiuntur.

66 Sed contra, quia vel sermo est de substantia vt sic abstracte à creatura, & increata, & hoc non, quia iam esset de ratione substantiae divinae vt concepta expresse accidentia conciperentur, quod absurdum est, vel sermo est de substantia vt sic creata, & completa; & hoc etiam non, vt patet in substantia Angelica, qua expresse, & distincte concepta; non quantitas, aut cetera omnia accidentia saltem confuse concipiuntur; quidquid enim est de conceptu superioris, est de conceptu inferioris, vel est sermo de substantia vt sic corporea, & completa; & hoc non, tum quia accidentia vel non recipiuntur in toto composito, & sic posset concipi expresse, & distincte, non conceptis accidentibus confuse. Tum quia esto in ea recipiantur, tamen lapis, & lignum distincte, & expresse valent concipi, non conceptis accidentibus confuse; & consequenter substantia corporea, & completa vt sic.

67 Deinde, conceptus formalis expressus, & distinctus substantiae, vel est conceptus substantiae in esse substantiae, vel in esse subiecti, & substantiantis accidentia? Si primum; ergo talis nequit esse confusus quantitatis, & ceterarum naturarum; cum nullum dicant ordinem, aut convenientiam cum substantia in esse substantiae. Si secundum, iam erit conceptus proprietatis substantiae; & non substantiae, in esse substantiae, ac consequenter conceptus formalis distinctus, & expressus substantiae in esse substantiae non erit confusus quantitatis, erit etiam impropria locutio, quia improprie conceptus expressus materiae, aut alicuius actus, seu potentiae dicitur confusus formarum, vel obiecti; & sic conceptus subiecti distinctus, confusus eorum, qui recipere valent, quemadmodum quantitatis etiam, aliorumque accidentium expressus conceptus, vocaretur improprie confusus substantiae, ad quam dicitur habitudinem.

68 Praeterea, illi conceptui patrum distincto, & partim confuso deberet respondere similis obiectivus; de quo rogo, an possit enunciari de infra se contentis? Nec ne? Si potest; ergo de quocumque enunciaretur ea substantia, diceretur & accidentia, quod absurdum est. Si non potest, qua de causa? nil enim apparet, quod impedire possit talem enunciationem, cum ratio illa esset superior, & contineretur in infra se contentis. Vnde cum talis obiectivus repugnet conceptus, repugnat etiam & formalis illi respondens. Ex quibus patet, quid de obiectivi conceptus divisione censendum sit, eiusque membris; cetera enim huius authoris prominciata ex infra tradendis impugnanda sunt.

SUBSECTIO V.

Tertia Conclusio ponitur.

69 Falsa est sententia Mafij, quae sibi contradicit, & probatur. Quia conceptus formalis entis re distinctus, & avulsus à conceptu Dei, & creaturae, ideo vocatur imperfectus; quia non continet totam entitatem suorum inferiorum; sed similiter conceptus formalis animalis non repraesentat totam entitatem suorum inferiorum, hominis nimirum, & bruti; ergo erit etiam imperfectus; sed admissa hac imperfectione conceptus animalis est simpliciter, & absolute avulsus, atque praecisus ab homine, & bruto; ergo, & conceptus entis formalis à Deo, & creaturis, quod negas.

Ais, nullum gradum animalis reperi in homine, qui non reperiatur in bruto; at datur aliquis gradus entis in Deo; qui non sit in creatura, cum hac sit ab alio, ille vero à se, & independens.

70 Contra primo, quia licet verum sit nullum gradum animalis formaliter considerati dari in homine, qui non sit in bruto, tamen conceptus animalis non importat totam entitatem hominis, & bruti, sed aliquod eorum; ergo adhuc erit imperfectus, quia incompletus; nec, inquam, perfectus esse poterit, cum nequeat ille conceptus animalis esse simul totius hominis, & totius bruti secundum rationem convenientiae, & differentiarum. Praeterea, licet detur aliquid in Deo, quod non conveniat creaturae, id non impedit entis praecisionem simpliciter, quia etiam in homine datur aliquid non existens in bruto, & tamen animal simpliciter abstrahitur. Vnde sicut id, quod homini convenit, & non bruto, non convenit homini ratione animalis praecise, iam enim, & bruto convenit, sed ratione adiuncti, videlicet differentiae; Ita similiter, si quid Deo convenit, & non creaturae, non Deo convenit praecise, & formalissime loquendo, ratione entis vt sic alias, & omni enti conveniret; sed ratione modi superadditi; quare ex hac parte non impeditur etiam conceptum formalem entis ita esse praecisum, vt dicatur simpliciter praecisus, & avulsus.

71 Deinde, rationes pro assertione prima Mafij communiter vsurpantur à Doctores, vt probent dari vnum entis conceptum simpliciter abstractum. Quae vero secundam confirmant, adducunt etiam communiter negantes eundem conceptum simpliciter praecisum. Vnde si haec sententiae inter se pugnant, vt videtur clarum; rationes etiam pugnare debent, & consequenter sine consequentia vsurpantur ab hoc authore; etenim si ex prima ratione conceptus formalis entis re differt à formali substantiae, & accidentis; rogo, quid illi conceptui sic distincto corresponsdeat obiective? An ens ratione praecisum simpliciter à substantia, & accidente, an sola substantia, vel solum accidens, vel vtrumque?

72 Si primum? Quomodo talis conceptus formalis non est etiam simpliciter avulsus à conceptibus formalibus substantiae, & accidentis; cum implicet esse obiectivum conceptum simpliciter abstractum, & non formalem?

73 Si secundum, aut tertium, iam talis conceptus formalis, non erit secundum rem praecisus à formali.